

ZKLAMÁNÍ I RADOSTI PETRA PĚNKAVY

Malíř Petr Pěnkava zahajuje slavnostní vernisáží 14 ledna od 17 hodin svou výstavu ve velkém sále mělnického Regionálního muzea. Na stránkách našeho týdeníku jsme o jeho malířské činnosti již nejednou informovali. Tentokrát se v rozhovoru dotkneme i dalších aktivit tohoto zajímavého umělce.

„Publikovaný rozhovor v týdeníku Mělnicko za posledních patnáct let jsme připravili již několikrát (záchrana architektonických památek, šemanovické Nostalgie i malování), některé končily s otevřeným koncem. Rád bych provedl rekapitulaci. Nostalgie - kulturní centrum v Šemánovicích. Velká škola života a velká naivita nezkušeného idealisty. Tři roky úporné práce a výdajů i za cenu úvěru. Nakonec se povedlo, z prasečáku obloženého močůvkou a množstvím much se stal nevšední objekt a později i hojně navštěvovaný nejen ze široka, ale i z daleka. Postupem času velké poznání a rozčarování. Na provoz dle dohody jsme byli čtyři. Já to měl postavit. Provoz, personální záležitosti, účetnictví a kvalitní náplň už jsem měl pouze pozorovat a kochat se. Dopadlo to jinak.“

Tedy provoz „Nostalgie“ tehdy ležel pouze na vašich bedrech“

„Byl jsem provozní, personalista, nákupčí, dozor, hygienik, organizátor... Jediní pomocníci byli bezvadní kluci, které jsem naverboval v hotelové škole. Stále jsem narážel na nová neznámá úskalí, například něco jako kalibrovaná váha, hygienické předpisy, požární předpisy... Vše na úkor mé firmy, kterou jsem zanedbával a o volném čase ani nemluvě. Trval jsem na nepřetržitém provozu. Když někdo váží cestu na tak odlehle místo, aby nenašel cedulku - zavřeno. Také jsem chtěl, aby bylo vše na úrovni a přitom lidové, a to dá práci. Velkým zklamáním bylo, když mimo vítaných hostů začali chodit i ti nevítaní, kteří původní záměr poklidné, slušné a pohodové lidovky především pro rodiny s dětmi, ničili. Když jsem se snažil udělat selekci, byl jsem poučen, že je to nezákonné. Tím celá idea projektu byla pryč. Inu nová doba, host vyhazuje vrchního. Ke konci se trochu ulevilo, provoz si vzal do pronájmu místní hostinský a byla to dobrá volba, ale když se objevil kupec, a já dostal superkladná doporučení s ujištěním, že se bude pokračovat v daném záměru i nepřetržitým provozu, a to ještě lépe, že bude ponechán nynější provozovatel, který si vedl zdatně a s citem pro dané prostředí, rád jsem svolil. Byla to úleva a osvobození. Bohužel to nebyla pravda. Již několik let jsem tam nevstoupil. Pozitivum, které zůstalo, v obci výrazně ubylo much. Po této zkušenosti a zjištění, že dílo, které pracně vybuduji, ze zákona nemohu zcela ovlivňovat, jsem rychle ukončil i záměr v areálu usedlosti, kde bydlím, vybudovat muzeum zanikajících řemesel. To, co jsem jako exponáty nashromáždil, jsem rozdal. Zemědělské historické stroje skončili až na Moravě. Představa, že tam, kde bydlím, může kdokoliv vstoupit, byla hrozná.“

Velká zklamání..?

„Ne vše dopadlo špatně. Záchrana zanikajících nemovitých památek se podařila. Přestěhovaná roubenka z okresu Mladá Boleslav stojí a já v ní bydlím. Je zachráněn i celý areál bývalé zemědělské usedlosti v Šemánovicích. Velkou radost mám také z jedinečné usedlosti v Sedlci u Mšena. Ze zanikajícího torza statku bude co nevidět vyhledávaný cíl turistů. Záměr, který jsem začal, má zdatné pokračovatele, kteří jsou plní elánu, ale i odborné zdatnosti. Bude zachráněna i rozebraná zanikající roubenka z Vysoké, převezená do Sedlce. Šemánovický kostel, který je raritou (nepochopené baroko, postavil jej zřejmě místní polír), prošel zásadní opravou krovu, věže a hlavně nutného odvedení povrchových vod od stavby, bude sloužit nejméně dalších 100 let